

[Arne Bjerregaard]

område, men det er virkelig noget, der hører en skattereform til.

Hvis man nu tog ordentlig fat og sagde: vi fjerner det hele og får et klart og rent skattesystem, så ville folkepensionen være skattefri med det samme, og hvad folk tjener ud over folkepensionen, kan så beskattes som al anden indtjening, uden at der sker nogen som helst aftrapning i folkepensionen.

Det vil være sådan, at alle A-skatteydere i dette land vil få deres skatteberegning endeligt og definitivt beregnet hver eneste ugedag. Der vil ikke være nogen efterregninger, der vil ikke være nogen forskudsregistrering, så kan man virkelig smide selvangivelsen og forskudsregistreringsskemaet i papirkurven. Det var en skattereform, som battede noget, men skatteministeren og regeringen havde åbenbart ikke courage til at fremkomme med en sådan virkelig skattereform.

Dernæst ville denne reform være uden diskrimination af nogen som helst i samfundet. Den ville behandle alle ens uanset familieforhold osv. Vi er klar over, at rentefradragsreglen for privat gæld stadig væk vil volde problemer, men så kunne man selvfølgelig spekulere over, om man ikke på anden måde i grunden kunne fjerne alle rentefradrag, også for erhvervslivet – jeg siger bare, man kunne spekulere over det – hvis man nedbragte renten, eller også kunne man på dette område give en vis forsikringsordning. Der er mange muligheder, som man kunne overveje at bruge. Vi mener i al fald, det er muligt at løse dette problem, fordi dette problem skal løses. Og hvis man får fjernet rentefradraget, behøver skatteministeren overhovedet ikke at spekulere på nogen værdistigningsafgift, for hvorfor skulle folk så spekulere på dette område mere end i andet? Så var der en mulighed for, at pengene flød til erhvervslivet i stedet for til spekulation i død kapital som jord og fast ejendom. Det falder fuldstændig bort i det øjeblik, man virkelig er gået til ondets rod. Men som sagt, det vovede ministeren ikke.

Selvfølger er vi klar over, at så monumentale tanker ikke kan rummes hos ministeren på én gang, og vi forlanger heller ikke, at vi i forhandlingerne opnår alt det, vi ønsker, men der er desværre intet, der tyder på, at ministeren og regeringen vil gå ind på det grundlæggende i denne vores holdning til et nyt skattesystem.

Nu har de forskellige talt om enkelthederne i skatteministerens oplæg, dem skal jeg ikke gå ind på. Jeg vil bare nævne én ting. Vi ønsker ikke, at de institutioner, de, som har fået gaver fra folk, simpelt hen nedlægges. Man kan udmærket i vort skattesystem gennemføre, at der kan gives gaver til disse institutioner; staten skal bare doble gavebeløbene op, så vil disse institutioner kunne fortsætte, som de hidtil har kørt.

Ministeren – hvis jeg må sige det til sidst – har snakket om vitaminer og kalorier. Det er nogle fattige vitaminer og kalorier, ministeren har fremlagt. Ministeren har enøjet forsøgt at angribe fradrag i almindelighed og parcelhusejernes i særdeleshed, men har overhovedet ikke haft øje for den gennemgribende reform. Han har ikke vovet, som jeg nævnte, at tage de generelle sociale ydelser ud af systemet. Han har ikke vovet at gennemføre en retfærdig familiebeskatning, vel på grund af visse rødstrømper, og han har ikke vovet at fjerne lejeværdibeskatningen. Derfor blev denne reform, som ministeren har fremlagt, uden mål og med. Den bærer præg, jeg havde nær sagt af ensidighed eller måske kun af dette, at noget skulle ministeren fremkomme med, for det har han bebudet. Resultatet bliver, at den skattereform, som vi alle havde drømt om, ikke bliver til noget, fordi ministeren har opført sig næsten som naboens nye havemand, som han havde fået skattefrit ganske vist, men som ikke havde meget begreb om have; han lugede blot væk uden at kende forskel på ukrudt og ædle planter. Det er det, jeg har fået ud af ministerens oplæg.

Ib Christensen (DR):

Den redegørelse, som regeringen her er kommet med, er egnet til at danne grundlag for reformer, men der må afgørende ændringer til.

Retsforbundet kan tilslutte sig, at fradrag saneres. Vi må ganske vist tage højde for, at der er en meget stærk tendens til, at folk af psykologiske grunde klamrer sig til de fradragmuligheder, de nu engang har erhvervet sig, men man ser bort fra den kendsgerning, at staten i praksis ganske godt ved, hvordan man formår at kræve de indkomster ind, som man har brug for. Resultatet af oppustningen af fradragssektoren bliver så, at det skatte-